

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Με τον Χριστό αλλά και με τις Εικόνες του επί της
γης, τους Ανθρώπους

Ιερά Μητρόπολις

Καισαριανής, Βύρωνος

& Υμηττού

Καθεδρικός Ιερός Ναός

Αγίας Τριάδος Βύρωνος

ΤΟ ΨΗΦΙΑΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ ΜΑΣ ΖΩΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ 5

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΡΤΙΟΣ 2015

Συνάντηση

Με τον Χριστό αλλά και με τις Εικόνες Του
επί της γης, τους Ανθρώπους

Ενοριακό Ψηφιακό Περιοδικό

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ

ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ ΒΥΡΩΝΟΣ & ΥΜΗΤΤΟΥ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:

Καθεδρικός Ιερός Ναός

Αγίας Τριάδος Βύρωνος

Κορυτσάς 1 & Κωνσταντιλιέρη,

161 31 Βύρωνας,

Τηλ. 210 7660 859

fax: 213 0291680

www.agiatriadavyrona.gr

e-mail: agia_triada@hotmail.gr

ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ &

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ:

Αιδεσ. Πρωτοπρεσβύτερος

Στέφανος Κωστόπουλος

Ο Δάσκαλος, ο μπαλωματής και ο Ουρανός.....2

Η Υπαπαντή του Χριστού.....6
Του Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου

Πνευματικά Μηνύματα του Τριωδίου.....16
Του Λάμπρου Σκόντζου, Θεολόγου-Καθηγητού

Στην Ανηφοριά.22

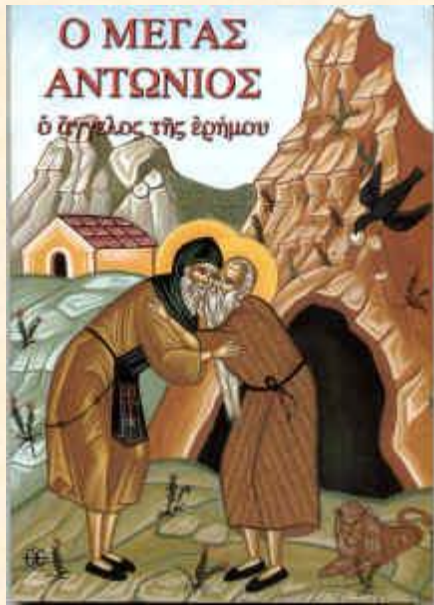
Smartphones και tablets προικαλούν.....25

ΧΑΙΡΕ ΝΥΜΦΗ ΑΝΥΜΦΕΤΕ. Πως δημιουργήθηκε ο
Ακάθιστος Ύμνος;.....27

Του Ιωάννου Φουντούλη

Ενοριακές Στιγμές.....34

Δάσκαλος, ὁ μπαλωματής καί ὁ οὐρανός

Χρόνια κράτησε ὁ διωγμός τῶν χριστιανῶν. Ποτάμια χύθηκε τό τίμιο αἷμα τῶν Μαρτύρων. Κι ἦρθε κάποια στιγμή πού ἡ εἰδωλολατρική μανία τοῦ αὐτοκράτορα κορέστηκε, ἀφοῦ εἶχε πιά τελειωθεῖ μαρτυρικά καί ὁ ἅγιος Ἐπίσκοπός της Ἀλεξάνδρειας, ὁ Πέτρος.

— Δέν μέ ἔκρινε ἄξιο ὁ Κύριος νά μαρτυρήσω γιά τήν πίστη, δίπλα στούς ἀδελφούς μου, σκεπτόταν ὁ Ἀντώνιος. Θά πορευτῶ λοιπόν στή βαθιά ἔρημο γιά νά δώσω τήν τελική μάχη μέ τόν πονηρό μονολόγησε ἀποφασιστικά καί κάτι σάν κρυμμένη ὑπερηφάνεια πῆγε νά σκιάσει τῆς ἀπόφασης τοῦ τούτης τῆ χάρη. Σάν νά ἴνωσε κείνη τήν ὥρα ὁ ἀσκητής πώς ξεχωρίζει ὁ ἐρημίτης ἀπό τούς πολλούς σάν νά ἦταν ἡ παλαίστρα τῆς ἐρήμου ἀνώτερη μορφή χριστιανικῆς ζωῆς.

Τόν πείραξε τοῦτος ὁ λογισμός, σάν ἀγκαθιῶν κάρφωμα βαθύ κι ὄρμησε τούτη ἡ σκέψη νά τοῦ πνίξει ὅλα τά λουλούδια πού ἡ μαρτυρική του προαίρεση εἶχε συλλέξει ὅλα τά χρόνια τοῦ διωγμοῦ. Ἐμπειρος ὅμως πιά ἀγωνιστής γρήγορα κατανόησε πώς εἶχε πάλι νά κάνει μέ παγίδα τοῦ ἀντίδικου. Γι' αὐτό ἔπεσε σέ βαθιά προσευχή.

— Κύριε, φανέρωσέ μου, ἂν μέσα στήν πόλη μέ τούς θορύβους της μπορεῖ νά φτάσει ὁ πιστός τά μέτρα τά πνευματικά πού κατακτάει στή βαθιά ἔρημο ὁ

άσκητής...

Δέν είχε ακόμα αποτελειώσει τοῦτο τό αἶτημα στόν Πανάγαθο καί φωνή ἀκούστηκε νά τοῦ λέει:

— Τό Εὐαγγέλιο εἶναι ἓνα γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους, Ἀντώνιε. Κι ἂν θέλεις νά βεβαιωθείς, πώς ἂν κανεῖς κάνει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ σώζεται καί ἀγιάζεται ὅπου καί νά ἔναι, πέρασε, καθώς φεύγεις ἀπό τήν Ἀλεξάνδρεια, ἀπό τό μαγαζάκι τοῦ μπαλωματῆ, πού εἶναι ἄσημο καί φτωχικό. Εἶναι ἐκεῖ κάτω στό τελευταῖο τῆς πόλης παραδρόμι.

— Στό μαγαζάκι τοῦ μπαλωματῆ, Κύριε; Καί ποιός μπορεῖ ἐκεῖ νά μέ βοηθήσει, νά ρίξει φῶς στό λογισμό; ἀπάντησε ἀπορημένος ὁ Ἀντώνιος.

— Θά σοῦ ἐξηγήσει ὁ μπαλωματής, ξανάκουσε τήν ἴδια φωνή.

— Ὁ μπαλωματής; Τί ξέρει αὐτός ὁ ἄνθρωπος ἀπό ἀγῶνες καί πειρασμούς; Τί γνώρισε ὁ πτωχός βιοπαλαιστής, ἀπό τῆς πίστες τίς κορυφές κι ἀπ τήν ἀλήθεια; ἀναρωτήθηκε.

Ἀντίρρηση ὅμως δέν μπόρεσε νά ὀρθώσει στή θεία ὑπόδειξη. Γι' αὐτό μόλις ξημέρωσε πῆρε τό δρόμο πού ἔβγαζε ἀπό τήν πόλη. Ὅπως τοῦ εἶχε ὑποδείξει ὁ Θεός, στάθηκε, καθώς συνάντησε τό τελευταῖο παραδρόμι, καί βρῆκε τό μαγαζάκι τοῦ μπαλωματῆ.

Χαρούμενα καί σεβαστικά ὁ ἀπλός ἄνθρωπος τόν ὑποδέχτηκε καί τόν ρώτησε:

— Σέ τί μπορῶ νά σοῦ φανῶ χρήσιμος, Ἀββᾶ; Ἀγράμματος κι ἄξεστος χωρικός εἶμαι, μά γιά τόν ξένο, ὅποιος καί ἔναι, ὁ ντόπιος χρήσιμος πάντα θά βρεθῇ.

— Ὁ Κύριος μέ ἔχει στείλει νά μέ διδάξεις, εἶπε ταπεινά ὁ Ἀσκητής. Πετάχτηκε ἐπάνω ἀπορημένος ὁ φτωχός βιοπαλαιστής.

— Έγώ; Τί μπορῶ ἐγώ ὁ ἀγράμματος νά διδάξω τήν ἀγιοσύνη σου; Δέν ξέρω νά ἔχω κάνει στή ζωή μου τίποτα τό καλό καί τό ἀξιόλογο, κάτι πού νά μπορεῖ νά σταθεῖ ἀψεγάδιαστο, μπροστά στά μάτια τοῦ Θεοῦ.

— Πές μου τί κάνεις, πῶς περνᾷς τήν ἡμέρα σου; Ξέρει ὁ Θεός, μέ ἄλλο μέτρο Ἐκεῖνος ζυγίζει καί κρίνει τά πράγματα, ἐπέμενε ὁ Ἀντώνιος.

— Ἐγώ, Ἀββᾶ, ποτέ δέν ἔκανα ποτέ τίποτα τό καλό, μονάχα πού ἀγωνίζομαι σύμφωνα μέ τίς ἅγιες ἐντολές τοῦ Εὐαγγελίου. Κι ἀκόμα προσπαθῶ ποτέ νά μήν ξεχνῶ καί νά μήν παραβλέπω τίς ἐλλείψεις καί τήν πνευματική ἀκαρπία μου. Καθώς λοιπόν δουλεύω ὁλημερίς σκέπτομαι καί λέω στόν ἑαυτό μου: Ταλαίπωρε ἄνθρωπε, ὅλοι θά σωθοῦν καί μόνο ἐσύ ἄκαρπος μένεις. Ἐξαιτίας τῆς ἀμαρτίας σου, τό Ἅγιο Πρόσωπο Του ποτέ δέν θά ἀξιωθεῖς νά δεῖς.

— Σ' εὐχαριστῶ Κύριε, εἶπε ὑψώνοντας τά δακρυσμένα μάτια του πρὸς τόν οὐρανό ὁ Ἀσκητής. Κι ἐνῶ ὁ μπαλωματής στεκόταν ἀπορημένος γιά τοῦτο τό φέρσιμο, ὁ Ἀσκητής τόν ἀγκαλίασε στοργικά καί τόν ἀποχαιρέτησε λέγοντας:

— Σ' εὐχαριστῶ καί σένα, ἅγιε ἄνθρωπε. Σ' εὐχαριστῶ, γιατί μέ δίδαξες πῶς τόσο εὐκόλα, μονάχα μέ τόν ταπεινό λογισμό, μπορεῖ ὁ καθένας νά ζεῖ στή Χάρη τοῦ Παραδείσου.

Κι ἐνῶ ὁ φτωχός μπαλωματής συνέχιζε νά κοιτάζει ἀμήχανα, χωρίς τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά νά καταλαβαίνει, ὁ Ἀντώνιος πῆρε τό ραβδί κι ὠφελημένος τράβηξε τό μονοπάτι πού ὁδηγοῦσε στή βαθιά ἔρημο. Βάδιζε μέ μόνη συντροφιά τοῦ ραβδιοῦ του τό χτύπημα. Βάδιζε κι ἡ προσευχή του καυτή σάν τῆς ἔρημης γῆς τή λάβα ὑψωνόταν ὁλόισια στόν οὐρανό. Πορευόταν ὁλημερίς καί προσευχητικά ἀναλογιζόταν τό μάθημα πού εἶχε πάρει ἐκείνη τήν ἡμέρα ἀπό τό φτωχό μπαλωματή.

— Ἡ ταπεινοφροσύνη! Αὐτό λοιπόν εἶναι τό γρήγορο στρατί γιά τοῦ Παραδείσου τήν πόρτα, ἔλεγε μέ τό λογισμό. Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι ἡ στολή πού ντύθηκε ὁ Θεός κι ἦρθε στή γῆ σάν ἄνθρωπος, μονολογοῦσε ὁ Ἀντώνιος κι ἀγωνιζόταν νά συλλάβει τό μεγαλεῖο τούτης τῆς ἁγίας ἀρετῆς. Βάδιζε, προσευχόταν καί στό νοῦ του ἔφερνε ὅσα τόν εἶχε διδάξει ὁ Θεός,

ὥσπου ἔξαφνα μπροστά του ἀντίκρισε ριγμένο καταγῆς πλῆθος ἀναρίθμητο ἀπό πρωτόγνωρες παγίδες. Παγίδες κάθε εἴδους, ἐπινοήσεις φοβερές, πανούργου νοῦ πρωτότυπα ἐφευρήματα.

— Θεέ μου, ἀναφώνησε κι ἔστρεψε τρομαγμένο τό βλέμμα καί τή ψυχή του στόν οὐρανό. Ποιός θά μποροῦσε, Κύριε, νά ξεφύγει ποτέ, ἀπό τέτοια ἐφευρήματα καί πανουργίες;

Ἡ ταπεινοφροσύνη, Ἀντώνιε. Αὐτή μπορεῖ μέ μιᾶς ὅλες αὐτές νά τίς διαλύσει, ἀκούστηκε πάλι ἡ γλυκιά, ἡ γνώριμη φωνή βαθιά μέσ' τήν καρδιά του. Κι ἦταν αὐτή ἡ ἀπάντηση πού ἔχυσε μέσα του φῶς καί πού τοῦ ἔδωσε κουράγιο γιά τίς καινούργιες μάχες, πού ἔμελλε βαθιά στήν ἔρημο νά δώσει, μέ τοῦ ἀνθρώπου τόν προαιώνιο ἐχθρό.

Ἀπό τό βιβλίο

«Ὁ Μέγας Ἀντώνιος, ὁ ἄγγελος τῆς ἐρήμου»

Ἐκδ. «ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ»

Ἰ.Μ. Τιμίου Προδρόμου Καρέα

Η Υπαπαντή του Χριστού

Του Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου

Δέν φορεῖ μόνο σάρκα ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ἀλλὰ καὶ περιτέμνεται σύμφωνα μὲ τὸν Μωσαϊκὸ νόμο, γιὰ νὰ μὴν ἔχη πρόφασιν ἡ ἀπιστία τῶν Ἰουδαίων. Γιατί ἔρχεται πρὸς τὸν νόμο γιὰ χάριν τοῦ ἴδιου τοῦ νόμου, γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς μαθητὲς τοῦ μέσω τῆς πίστεως ποὺ βασιζόταν στὸν νόμο. Καὶ παίρνει σάρκα καὶ περιτέμνεται κι αὐτὸς μαζί μὲ τοὺς Ἰουδαίους. Πῆρε τὸ ἴδιο μὲ αὐτοὺς σῶμα, πῆρε καὶ τὴν ἴδια περιτομή. Ἔκανε ἀναντίρρητη τὴν συγγενεία Του μὲ αὐτούς, ὥστε νὰ μὴ τὸν ἀρνηθοῦν, Αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ Χριστὸς ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴν γενιὰ τοῦ Δαβὶδ, καὶ ποὺ αὐτοὶ προσδοκοῦσαν. Ἔδειξε τὸ γνῶρισμα τῆς συγγενείας Του μὲ αὐτούς. Γιατί, ἂν ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν περιτομή Του ἔλεγαν «δὲν ξέρουμε ἀπὸ ποῦ εἶναι»[1], ἐὰν δὲν εἶχε περιτμηθῇ κατὰ σάρκα, ἡ ἀρνήσις τους θὰ εἶχε κάποια εὐλογη πρόφασιν.

«Ὅταν συμπληρώθηκαν οἱ ὀκτὼ ἡμέρες»: Γιατί ὁ νόμος ὀρίζει τὴν ὀγδόη ἡμέρα νὰ γίνετα ἡ περιτομή, καὶ ὅταν φθάσῃ ἡ ὀγδόη, ἔρχεται μέσα ὁ γιατρὸς καὶ πιάνει τὸ μαχαιράκι καὶ κάνει τὰ τῆς τέχνης του. Δὲν ἰσχύει δὲ τότε ἡ ἀργία τοῦ Σαββάτου λόγω τῆς περιτομῆς.

Ἄς ρωτήσουμε λοιπὸν τοὺς Ἰουδαίους: Ἀνάπαυσις τὸ Σάββατο· τέλεια ἀργία αὕτη τὴν ἡμέρα... Για ποιά λοιπὸν αἰτία ἡ ὀγδόη ἐκτοπίζει τὴν ἐβδόμη; Γιατί ἡ ὀγδόη γίνεται ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἐβδόμη; Ὅμως οἱ Ἰουδαῖοι δὲν γνωρίζουν τὰ τῶν Ἰουδαίων. Ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν Χριστὸ γνωρίζει καὶ τὶς Ἰουδαϊκὲς διδασκαλίες. Περιτέμνεται λοιπὸν τὸ παιδί τὴν ὀγδόη ἡμέρα, ἐπειδὴ κατὰ τὴν ὀγδόη ἡ Ἀνάστασις, δηλαδὴ ἡ Κυριακή, ἔμελλε νὰ ἀποβῇ ἡ περιτομὴ[2] ὅλου του κόσμου. Γιατί ἄλλωστε δὲν διέταξε ὁ Μωυσῆς νὰ γίνεται ἡ περιτομὴ τὴν ἔκτη ἡμέρα; Γιατί ὅχι τὴν ἐννάτη ἢ τὴν δεκάτη; Εἶναι λοιπὸν προφανὴς ἡ σημασία τῆς ὀγδόης ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποία γίνεται ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου. Ὅποιος λοιπὸν δὲν πιστεύει στὴν Ἀνάστασι εἶναι ἀπερίτμητος στὴν καρδιά, ἀφοῦ μὲ τὴν ἀπιστία τοῦ ἀποξενώνεται ἀπὸ τὸν Θεό. Ἐνῶ ἡ περιτομὴ τῆς πίστεως εἶναι ἀληθινὴ γνῶσις καὶ αἴσθησις.

Γι' αὐτό, ἀγαπητέ μου, ἡ περιτομὴ δίδεται θεωρητικὰ στοὺς πιστοὺς ὑπὸ τὴν ἔννοια τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος. Τὸ δὲ ἅγιο Βάπτισμα εἶναι τύπος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Νὰ περάσης λοιπὸν ἀπὸ τὴν σάρκα στὸ πνεῦμα καὶ ἀπὸ τὰ σωματικὰ στὸ μεγαλεῖο του πνεύματος καὶ θὰ βρῇς ἐκεῖ μὲν περιτομὴ σαρκική, ἐδῶ δὲ περιτομὴ πνευματικὴ καὶ κάθαρσι ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες. Ὀγδόη ἡμέρα εἶναι ἡ περιτομὴ· ἡ δὲ ὀγδόη ἡμέρα εἶναι καὶ ἡ ἀνάστασις· τῆς δὲ ἀναστάσεως τύπος εἶναι τὸ Βάπτισμα. Δέστε πῶς ἀπὸ τὰ μικρὰ προοδεύουμε στὰ μεγαλύτερα, ἀπὸ τὰ σωματικὰ στὰ πνευματικώτερα. Νὰ ἔλθουν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι κι αὐτοὶ καὶ νὰ προοδεύσουν. Γιατί πρέπει νὰ προοδεύσουν ἀπὸ τὰ σαρκικὰ καὶ νὰ μὴν ἀρκεστοῦν σ' αὐτά.

Λοιπὸν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος δὲν ἤλθε νὰ καταλύσῃ τὸν νόμο, ἀλλὰ νὰ τὸν ἐκπληρώσῃ, περιετμήθη κι αὐτὸς μαζί μὲ τοὺς Ἰουδαίους. Λέγει λοιπὸν ὁ Εὐαγγελιστής: «Συμπληρώθηκαν ὀκτὼ ἡμέρες γιὰ τὴν περιτομὴ του καὶ τοῦ δόθηκε τὸ ὄνομα Ἰησοῦς, ὅπως ὠνομάστηκε ἀπὸ τὸν ἄγγελο προτοῦ νὰ συλληφθῇ στὴν κοιλιά τῆς μητέρας του». Ἐμεῖς δηλαδὴ παίρνουμε τὸ ὄνομα μετὰ τὴν γέννησί μας, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς παίρνει τὸ ὄνομά του προτοῦ νὰ γεννηθῇ. Γιατί ὑπῆρχε καὶ προτοῦ νὰ συλληφθῇ. Ὤνομάστηκε δὲ Ἰησοῦς, ἐπειδὴ τὸ ἔργο του ἦταν ἔργο Σωτῆρος.

«Καὶ ὅταν συμπληρώθηκαν, λέει, οἱ ἡμέρες τοῦ καθαρισμοῦ τους σύμφωνα με τὸν νόμο τοῦ Μωυσέως». Τίνος καθαρισμοῦ; Τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Ἰωσήφ. Διέταζε δηλαδὴ ὁ νόμος, ἡ γυναῖκα ποὺ μόλις εἶχε γεννήσει νὰ καθαρίζεται καὶ νὰ φυλάγῃ τὶς ἡμέρες καὶ νὰ μὴν βγαίνει ἔξω.

«Ὅταν λοιπὸν συμπληρώθηκαν οἱ ἡμέρες τοῦ καθαρισμοῦ σύμφωνα με τὸν νόμο τοῦ Μωυσέως» –καίτοι δὲν ὑφίστατο τέτοια ἀνάγκη γιὰ τὴν Παρθένο, ἀλλ’ ὅμως ἐκπληρωνόταν ἔτσι ὁ νόμος– «τὸν ἀνέβασαν στὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ τὸν προσφέρουν στὸν Κύριο, ὅπως ἔχει γραφῇ στὸν νόμο τοῦ Κυρίου». Ὅπου ὁ λόγος εἶναι γιὰ σωματικὸ καθαρισμό, λέει «σύμφωνα με τὸν νόμο τοῦ Μωυσέως»· ὅπου γιὰ προσφορὰ τοῦ Ἁγίου, «ὅπως ἔχει γραφτῇ, λέει, στὸν νόμο τοῦ Κυρίου». Ὅχι ὅτι ὁ νόμος τοῦ Μωυσέως δὲν ἦταν νόμος τοῦ Κυρίου· διότι, ὅσα λέει ἓνας προφήτης κινούμενος ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, δὲν τὰ λέει μόνος, ἀλλὰ ὁ Κύριος του τὰ ὑπαγορεύει. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ ὁ καθαρισμὸς εἶχε χαρακτήρα σωματικόν, γι’ αὐτὸ λέει «νόμο τοῦ Μωυσέως». Ὅταν ὅμως προσφερόταν τὸ πρωτότοκο, λέει «κατὰ τὸν νόμο τοῦ Κυρίου» τιμώντας ἔτσι τὸ νεογέννητο.

«Ὅπως εἶναι γραμμένο στὸν νόμο τοῦ Κυρίου: κάθε ἀρσενικὸ ποὺ διανοίγει μήτρα νὰ ὀνομασθῇ ἅγιο καὶ ἀφιερωμένο στὸν Κύριο». Αὐτὴ λοιπὸν ἡ φράσις καὶ ἡ διάταξις ὁλόκληρη καὶ ἡ ἀφορμὴ τῆς διατάξεως βάλθηκε γι’ αὐτὸν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ διανοίξῃ μήτρα. Γιατί ὅλα τὰ πρωτότοκα τῶν ζώων καὶ τῶν ἀνθρώπων οὐδέποτε διήνοιξαν μήτρα, ἀλλὰ ἦταν ἀπλῶς καὶ μόνο πρωτότοκα. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ μητέρα παρθένο, αὐτὸς μόνο διήνοιξε μήτρα. Κάνε μου λοιπὸν τὴν χάρι καὶ πρόσεξε ὅτι ἡ διατύπωσις ὅλου αὐτοῦ τοῦ νόμου ἐγίνε γιὰ Ἐκεῖνον μόνον ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῇ ἀπὸ μητέρα παρθένο. Πῶς ὅμως νὰ τὴν κατανοοῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι; Γιατί σὰν σαρκικοὶ ποὺ εἶναι ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ καταλάβουν τὰ νοήματα τῆς πνευματικῆς διδασκαλίας.

Ἐπειτα ἀνεβαίνουν «γιὰ νὰ προσφέρουν θυσία, σύμφωνα με αὐτὸ ποὺ λέει ὁ νόμος τοῦ Κυρίου, ἓνα ζευγάρι ἀπὸ τρυγόνια ἢ δύο νεοσσούς ἀπὸ περιστέρια»[3]. Ἐγιναν δὲ καὶ αὐτὰ τυπικά, κατὰ τὸν νόμο, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχη

καμμιά ἔλλειψις στὴν πιστὴ ἐκτέλεσι τοῦ νόμου. Αὐτὰ εἶναι συγκεκαλυμμένα νοήματα τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου. Ἄς ἔλθουμε ὁμῶς στὴν ἐξήγησι τοῦ Εὐαγγελίου.

«Καὶ νά, ὑπῆρχε ἓνας ἄνθρωπος στὴν Ἱερουσαλήμ ποὺ ὠνομαζόταν Συμεών. Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν δίκαιος καὶ εὐλαβὴς καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἦταν ἐπάνω του. Αὐτὸς εἶχε λάβει ἀποκάλυψι ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὅτι δὲν θὰ τελείωνε τὴν ζωὴ τοῦ προτοῦ δὴ τὸν Χριστὸ τὸν Κυρίου». Γέροντας ἦταν ὁ Συμεών καὶ περίμενε τὴν ἐκπλήρωσι τῆς ὑποσχέσεως. Ἐμενε στὸν ναὸ μέσα καὶ μονολογοῦσε: Ὅπου καὶ νὰ γεννηθῇ, ὅπωςδὴποτε ἐδῶ θὰ παρουσιασθῇ.

«Αὐτὸς ἦλθε κατ' ἔμπνευσιν τοῦ Πνεύματος στὸν ναὸ» ἐκείνη τὴν ὥρα ποὺ οἱ γονεῖς ἔφερναν ἐκεῖ τὸ παιδί. Διότι βέβαια πολλὲς φορὲς ἐρχόταν, ἀλλὰ μὲ δική του πρόθεσι. Τότε ὁμῶς ὁδηγημένος ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στὴν κατάλληλη στιγμή, ἔρχεται, γιὰ νὰ λάβῃ τὴν ἐκπλήρωσι τῆς ὑποσχέσεως.

«Αὐτὸς δέχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ τὸν Ἰησοῦ καὶ εὐλόγησε τὸν Θεὸ καὶ εἶπε: Σήμερα ἀφήνεις ἐλεύθερο τὸν δοῦλο σου, Δέσποτα, νὰ πεθάνῃ κατὰ τὸν λόγο σου μὲ εἰρήνη». Ἀπὸ ποῦ τὸν ἀφήνεις ἐλεύθερο; Ἀπὸ τὸν στίβο τῆς ζωῆς. Γιατί εἶναι γεμάτα λύπη τὰ βιοτικὰ πράγματα. Ἡ ζωὴ εἶναι φυλακὴ. Ἐκεῖνος λοιπὸν ἤθελε νὰ ἐλευθερωθῇ. Ἐὰν ὁμῶς κάποιος τὴν ἀναχώρησι ἀπὸ τὴν ἐδῶ ζωὴ τὴν θεωρῇ ζημία αὐτὸς δὲν εἶναι ἀκόμη τέλειος στὴν πίστι.

Ἐκεῖνος ὁμῶς ἔλεγε: «Σήμερα ἀφήνεις ἐλεύθερο τὸν δοῦλο σου, Δέσποτα, νὰ πεθάνῃ κατὰ τὸν λόγο σου μὲ εἰρήνη». Διότι αὐτὸς ποὺ πρόκειται νὰ κάμῃ εἰρήνη μὲ τὸν κόσμον ἔφθασε· ὁ εἰρηνοποιὸς ἔχει ἔλθει· ἐκεῖνος ποὺ συνδέει τὸν οὐρανὸ μὲ τὴν γῆ καὶ μετατρέπει τὴν γῆ σὲ οὐρανὸ μὲ τὴν εὐαγγελικὴ διδασκαλίαν ἔχει καταφθάσει.

Ὁ Συμεὼν φωνάζει: «Σήμερα ἀφήνεις ἐλεύθερο τὸν δοῦλο σου, Δέσποτα, νὰ πεθάνῃ κατὰ τὸν λόγο σου μὲ εἰρήνη, γιατί εἶδαν τὰ μάτια μου τὴν σωτηρίαν σου», λέει. Τί εἶναι αὐτὸ ποῦ λέει; Προηγουμένως δηλαδὴ πίστευα μὲ τὴν διάνοιά μου καὶ γνώριζα μὲ τὸν λογισμό μου. Τώρα ὁμῶς εἶδαν καὶ τὰ μάτια μου. Καὶ ἐκεῖνο ποὺ προσδοκοῦσα μὲ τὴν καρδιά μου, νὰ ποῦ τὸ εἶδαν τὰ μάτια μου ἐκπληρωμένο. Καὶ ποιὸ εἶναι αὐτό; «Εἶδα, λέει, τὴν σωτηρίαν σου». Ποιὰ

σωτηρία; «Αὐτὴν ποὺ ἐτοίμασες ἐνώπιον ὅλων τῶν λαῶν». Ὁχι τοῦ λαοῦ τοῦ ἐνὸς οὔτε τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ μόνο, ἀλλὰ «ἐνώπιον ὅλων τῶν λαῶν». Γιατί αὐτὸς ποὺ γεννήθηκε εἶναι διδάσκαλος ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

«Φῶς ποὺ θὰ εἶναι ἀποκάλυψις γιὰ τοὺς ἐθνικοὺς καὶ δόξα γιὰ τὸν λαό σου τὸν Ἰσραὴλ». Γιατί φῶς; Ἐπειδὴ ἀκριβῶς οἱ ἐθνικοὶ βρίσκονταν στὸ σκοτάδι. Ἐπειδὴ τὰ σκοτισμένα εἰδωλολατρικὰ ἔθνη φωτίζονταν.

«Φῶς ποὺ θὰ εἶναι ἀποκάλυψις γιὰ τοὺς ἐθνικοὺς καὶ δόξα γιὰ τὸν λαό σου τὸν Ἰσραὴλ». Ἐδῶ ἡ δόξα καὶ ἐκεῖ ἡ ἀποκάλυψις. Ἐκεῖ ἡ ἀρχὴ τῆς διδασκαλίας, ἐδῶ ἡ πρόοδος τῆς μαθήσεως.

«Δόξα γιὰ τὸν λαό σου τὸν Ἰσραὴλ». Ἀλλὰ ἐδῶ σίγουρα θὰ ρωτήσῃ κάποιος: Καὶ ποῦ εἶναι οἱ Ἰσραηλίτες; Ἐχεις τὸν Πέτρο, ἔχεις τὸν Παῦλο, ἔχεις τὸν Ἰωάννη, ἔχεις τὶς τρεῖς χιλιάδες, ἔχεις τὶς πέντε χιλιάδες, ἔχεις τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἔχεις αὐτοὺς ποὺ πίστεψαν ἀπὸ τὶς τάξεις τῶν Ἰουδαίων. Γιατί μέσα στοὺς πιστοὺς βρισκόταν τὸ ἔθνος. «Εἰὰν ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων δὲν ἄφηνε γιὰ σπόρο μία μικρὴ μερίδα πιστοῦ λαοῦ ἀνάμεσά μας, θὰ εἴχαμε γίνῃ σὰν τὰ Σόδομα καὶ θὰ εἴχαμε ὅμοια τύχη μὲ τὰ Γόμορρα»[4]. Διότι λέει ἐπίσης ὁ Θεός: «Κράτησα γιὰ τὸν ἑαυτό μου ἑπτὰ χιλιάδες ἄνδρες, οἱ ὅποιοι δὲν γονάτισαν νὰ προσκυνήσουν τὸν Βάαλ»[5]. Ἔτσι μέσα στὸν λαὸ φυλαγόταν τὸ σπέρμα τῆς πίστεως καὶ δὲν χάθηκε ὁ λαὸς –μὴ γένοιτο– οὔτε ἐξαχρειώθηκαν ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι. Ἀφοῦ καὶ τώρα, σ’ αὐτὴ τὴν μακάρια κατάστασι καὶ κλῆσι τῶν Χριστιανῶν πολλοὶ εἶναι οἱ καλεσμένοι, λίγοι ὅμως οἱ ἐκλεκτοί. Ὁ Χριστὸς δηλαδὴ κάλεσε ὅλη τὴν οἰκουμένη καὶ ἐτοίμασε τὸ ἅγιον τραπέζι τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀλλὰ ὅταν ἔλθῃ στὴ Δευτέρα Παρουσία, μπαίνει μέσα καὶ κάνει ξεδιάλεγμα καὶ ἐξετάζει μὲ προσοχὴ τοὺς συνδαιτυμόνες. Κι ἂν βρῇ κανένα νὰ μὴ ἔχῃ ἔνδυμα κατάλληλο γιὰ γάμο τοῦ λέει: «Φίλε, πῶς μπῆκες ἐδῶ μέσα χωρὶς γαμήλιο ἔνδυμα;»[6] Καὶ θὰ τὸν βγάλῃ ἔξω καθὼς ἀκούσαμε στὰ Εὐαγγέλια. Ὡστε, ὅπως καὶ ἐκεῖ ἐγίνε ἐκλογή, ἔτσι καὶ ἐδῶ θὰ γίνῃ ἐκλογή. Μήπως δηλαδὴ, ἐπειδὴ ἔχουμε κληθῇ, πρέπει στὸ ἐξῆς νὰ ἀλαζονευώμαστε, σὰν νὰ ἔχουμε, ἀλήθεια, ἐξασφαλίσει τὴν τελειότητα; Λοιπόν, ἡ πτῶσις ἐκείνων ἃς γίνῃ δική μας ἀσφάλεια. Ἔτσι, ἀγαπητέ, οὔτε ὁ λαὸς χάθηκε ὁλόκληρος, οὔτε ὅλος

έξαχρειώθηκε, οὔτε ὅλος ἀπίστησε, οὔτε ὅλος κατεδίωξε τοὺς Ἀποστόλους, ἀλλὰ μὲ τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων πίστευσαν ἀμέσως τρεῖς χιλιάδες, χωρὶς τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά. Καὶ ἔγινε στὴν Ἱερουσαλὴμ Ἐκκλησία ἀναρίθμητη, ἐνῶ ἀκόμη δὲν εἶχε καταστραφῇ ὁ Ναός, ἐνῶ ἀκόμη δὲν εἶχαν ἐκδιωχθῇ οἱ Ἰουδαῖοι, ἐνῶ ἀκόμη δὲν εἶχε γκρεμισθῇ ἡ Ἱερουσαλὴμ. Οἰκοδομήθηκε Ἐκκλησία καὶ τὰ λόγια τοῦ Ἰωάννη ἔγιναν ξεκάθαρη ἀλήθεια: «Εκεῖνος πρέπει νὰ μεγαλώνῃ, ἐγὼ δὲ νὰ μικραίνω»[7].

Ὁ Συμεὼν λοιπὸν ποὺ εἶναι προφήτης λέγει: «Δόξα γιὰ τὸν λαό σου τὸν Ἰσραήλ». Γιατί ἦταν δόξα γι' αὐτοὺς ποὺ προσδοκοῦσαν ἡ συνάντησις ἐκείνου τὸν ὁποῖο προσδοκοῦσαν.

Καὶ ἀναλογίζονταν ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία αὐτὰ ποὺ ἄκουγαν: Ὁ ἄγγελος ἔφερε τὴν εὐχάριστη εἶδησι, οἱ μάγοι τὸν ἐγνώρισαν, οἱ ποιμένες τὸν ἔμαθαν, οἱ στρατιᾶς τῶν ἀγγέλων χόρευαν, τὸ ἀστέρι ἀπὸ πάνω τὸν ἀνήγγειλε, ὁ Συμεὼν προφητεύει, ἡ Ἄννα ἡ κόρη τοῦ Φανουὴλ προφητεύει, ἡ γῆ ἀγαλλόταν, ὁ οὐρανὸς μίλησε μὲ τὸ ἀστέρι, οἱ μάγοι ἀρνήθηκαν τὸν τύραννο, οἱ ποιμένες προσκύνησαν τὸν ἀρχιποιμένα, ὅλα τὸν ἐγνώρισαν, ἡ μητέρα ἤξερε, ὁ Ἰωσήφ πληροφορήθηκε, ἔτρεμαν γιὰ ὅσα ἔγιναν, ὅμως κατάλαβαν τὴν ἔκβασιν τῶν γεγονότων.

«Καὶ ὁ Συμεὼν τοὺς εὐλόγησε καὶ εἶπε στὴν Μαριάμ τὴν μητέρα του: Αὐτὸς πρόκειται νὰ γίνῃ πτωχὸς καὶ ἔγερσις γιὰ πολλοὺς μέσα στὸν Ἰσραήλ καὶ σημεῖο ἀντιλεγόμενον». Πτωχὸς γιὰ ποιούς; Σαφῶς γι' αὐτοὺς ποὺ ἀπιστοῦν, αὐτοὺς ποὺ ἀντιλέγουν, αὐτοὺς ποὺ τὸν σταυρώνουν. Καὶ ἔγερσις γιὰ ποιούς; Αὐτοὺς ποὺ τὸν ἀναγνωρίζουν καὶ τὸν ὁμολογοῦν μὲ εὐγνωμοσύνη.

«Καὶ σημεῖο ἀντιλεγόμενον». Ποιὸ σημεῖο ἀντιλεγόμενον; Τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, ποὺ ἡ Ἐκκλησία τὸ θεωρεῖ σωτηρία τοῦ κόσμου, ποὺ οἱ Ἰουδαῖοι τὸ ἐχθρεύονται καὶ ποὺ πολλὰς φορές καὶ ὁ οὐρανὸς τὸ διεκήρυξε. Ἀμφισβητεῖται τὸ σημεῖο, γιὰ νὰ νικήσῃ ἡ ἀλήθεια. Γιατί χωρὶς ἀντίλογο δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ὀλοκληρωμένη νίκη. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐμφανισθῇ ἡ ἀντιλογία, γιὰ νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασί του ὁ δικαστής, ἀφοῦ μακροθυμήσῃ μέχρι τὸ τέλος τῶν αἰώνων. Γι' αὐτὸ λέει «καὶ σημεῖο ἀντιλεγόμενον». Ἀντιλέγουν δὲ ἐκεῖνοι ποὺ ἀπιστοῦν.

Καὶ σύ, λέει, θεωρεῖσαι μητέρα. Ἄραγε λοιπὸν ἐσὺ θὰ μείνης ἐκτὸς πειρασμοῦ, ἐπειδὴ συμφώνησες νὰ γίνης μητέρα, ἐπειδὴ τὸν ἐγέννησες, ἐπειδὴ ἔκρινες καλὸ νὰ τοῦ δανείσης τὴν μήτρα σου; (Διότι ἡ κοιλιά σου ἔγινε δοχεῖο τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος). Ἄραγε λοιπὸν θὰ μείνης ἐκτὸς πειρασμοῦ, ἐπειδὴ ἔγινες Θεοτόκος, ἐπειδὴ συνέλαβες χωρὶς πείρα γάμου, ἐπειδὴ καταστάθηκες Μητέρα τοῦ Δημιουργοῦ σου; Ἄραγε ἐσὺ θὰ μείνης ἐκτὸς πειρασμοῦ; Οὔτε κι ἐσὺ θὰ μείνης ἐκτὸς πειρασμοῦ, ἀλλὰ «κι ἐσένα τὴν ἴδια μία ρομφαία θὰ σοῦ διαπεράσῃ τὴν ψυχὴν». Γιατί, Κύριέ μου; Σὲ τί ἀμάρτησα; Σὲ τίποτε δὲν ἀμάρτησες βέβαια. Ὅταν ὁμως Τὸν δῆς κρεμασμένο στὸν Σταυρό, ὅταν Τὸν δῆς νὰ ὑποφέρῃ γιὰ ὅλο τὸν κόσμον, ὅταν δῆς στὸν Σταυρὸ τὰ χέρια Του τρυπημένα καὶ καρφωμένα στὸ ξύλο, τότε θὰ ἀρχίσῃς νὰ ἀμφιβάλλῃς καὶ νὰ λές: Αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος γιὰ τὸν ὁποῖο μοῦ μίλησε ὁ ἄγγελος; Αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος στὸν ὁποῖο ἔγινε τὸ θαῦμα τῆς συλλήψεως; Παρθένος ἦμουν καὶ γέννησα καὶ ἔμεινα πάλι παρθένος. Γιατί λοιπὸν αὐτὸς σταυρώνεται;

«Κι ἐσένα τὴν ἴδια μία ρομφαία θὰ σοῦ διαπεράσῃ τὴν ψυχὴν». Ὡστε, σύμφωνα μὲ τὴν προφητεία τοῦ δικαίου Συμεών, κανένας δὲν ἔμεινε ἐκτὸς πειρασμοῦ. Ὁ Πέτρος, ὁ κορυφαῖος ἀπὸ τοὺς μαθητές, τὸν ἀρνήθηκε τρεῖς φορές. Οἱ ἄλλοι μαθητές τὸν ἐγκατέλειψαν καὶ ἔφυγαν. Οὔτε εἶχε ἄλλωστε ὁ τσομπάνος ἀνάγκη ἀπὸ τὰ πρόβατα γιὰ νὰ τὸν προστατεύσουν, ἐνόσω αὐτὸς ἔδιωχνε τοὺς λύκους, οὔτε ὁ ἀγωνιστὴς εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ βοηθούς, ἀλλὰ ὅλοι τοὺς ἔφυγαν. Καὶ ὁ Χριστὸς ἔμεινε μόνος κρεμασμένος στὸν Σταυρὸ σὰν κριάρι ἑτοιμὸ γιὰ θυσία. Λοιπὸν καὶ αὐτῆς τὴν ψυχὴ τὴν διεπέρασε ἡ ρομφαία: ὁ πειρασμὸς δηλαδὴ καὶ ἡ ἀμφιβολία.

«Κι ἐσένα τὴν ἴδια μία ρομφαία θὰ σοῦ διαπεράσῃ τὴν ψυχὴν, ὥστε νὰ ἀποκαλυφθοῦν ἀπὸ πολλὰς καρδιὰς οἱ λογισμοί». Πάσχει λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς, γιὰ νὰ ἐλέγξῃ τὴν ἀπιστίαν καὶ γιὰ νὰ γεμίσῃ ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τίς καρδιὰς αὐτῶν ποὺ Τὸν πιστεύουν. Ἀντιλέγεται τὸ σημεῖο, γιὰ νὰ ἐλεγχθοῦν αὐτοὶ ποὺ ἀντιλέγουν ἀπὸ κακία. Γιατί, ἂν ἡ ἀλήθεια ἦταν ἀπὸ κάθε ἄποψι ἀναντίρρητη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, τότε ἡ εὐσέβεια θὰ ἔμενε ἀδοκίμαστη. Ὅμως μὲ τὸ νὰ γίνεται παραχώρησις στὴν ἀντιλογία, δοκιμάζεται ἡ ἐλεύθερη ἐκλογὴ τῆς ἀλήθειας. Ἀντιλέγεται τὸ σημεῖο. Γιατί πῶς ἀλλιῶς θὰ δοκιμάζονταν οἱ

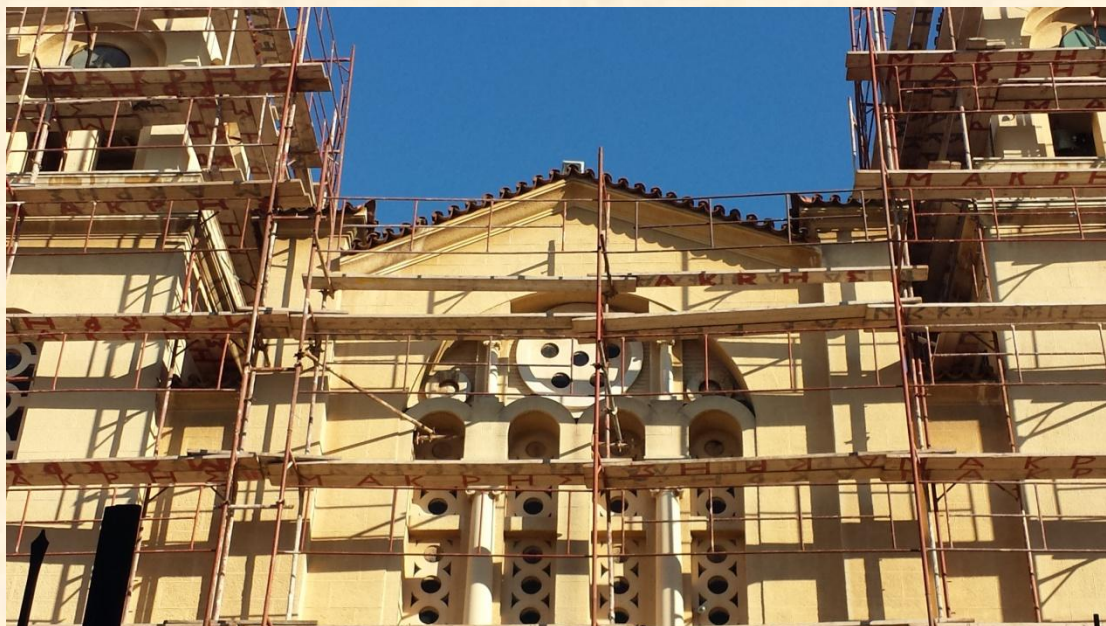
μάρτυρες στους διωγμούς; Πώς θα αγωνίζονταν και θα ανάδεικνύονταν νικητές με την καρτερία τους; Δες πόσο ωφέλησε ή αντιλογία, άφοϋ έφτιαξε όχι πιστούς άπλως, όπως θα 'λεγε κανείς, αλλά και μάρτυρες που έφθασαν μέχρι τὰ βασανιστήρια και τόν θάνατο και παρουσίασαν μία απόδειξι τής χάριτος του Χριστου με την καρτερία τους.

Όταν λοιπόν ο Συμεών λέει «ούτος κείται εις πτωσιν και ανάστασιν πολλών εν τῷ Ισραήλ και εις σημεϊον αντιλεγόμενον», έννοείται ότι ούτε την πτωσι την προξενεί αυτός, ούτε την ανάστασι την προσφέρει με την βία, αλλά «κειται εις πτωσιν» αυτών που σκοντάφτουν στον λίθο του προσκόμματος και «εις ανάστασιν» εκείνων που πιστεύουν με την αγαθή τους προαίρεσι. Διότι λέει «κειται». Σαν να έλεγε κανείς: Το φως ανατέλλει για να βλέπουν οι υγιείς, ενώ αυτοί που τους πονοϋν τα μάτια να απομακρυνθοϋν ακόμη περισσότερο από την λάμψι του φωτός. Γιατί πώς άλλιως θα ήταν δυνατόν οι πρώτοι να πέσουν και να είναι αξιοκατάκριτοι, ενώ οι δεύτεροι να σηκωθοϋν με χρηστές έλπίδες που προέρχονται από την καλή τους προαίρεσι, αν δεν υπήρχε το «αντιλεγόμενο σημεϊο»; Γιατί λέει ο Συμεών «και εις σημεϊον αντιλεγόμενον»; Για να μη προξενήση ή αντιλογία άπορία στους πιστούς. Το να άμφισβητείται δε και ή αλήθεια του Θεοϋ, είναι φανερό ότι αυτό γίνεται, έπειδή το έπιτρέπει ο Θεός. Κανένas δηλαδή δεν μπορεί να προβάλη καμμιά αντίρρησι, αν δεν το έπιτρέψη αυτό ο Θεός. Είναι όντως αναγκαία ή παραχώρησι αυτή εκ μέρους του Θεοϋ, για να φανερωθοϋν οι άξιοι.

Θα έλθη όμως έποχή που δεν θα υπάρχη πια καμμιά αντίρρησις. Όταν δηλαδή το σημεϊο του Σταυροϋ θα λάμψη σαν προάγγελος του Κυρίου από τόν οϋρανό, «τότε θα κλίνη κάθε γόνυ στα έπουράνια και στα έπίγεια και στα καταχθόνια και κάθε γλώσσα θα όμολογήση ότι ο Χριστός είναι Κύριος προς δόξαν του Θεοϋ Πατρός»[8]. Όσο δηλαδή το σημεϊο αυτό φαίνεται μόνο του και είναι άπλο σημεϊο και δεν φαίνεται πουθενά ο σημαινόμενος, το σημεϊο θα αντιλέγεται. Όταν όμως ο ίδιος ο σημαινόμενος άποκαλύψη τόν έαυτο του κατά την Δευτέρα Παρουσία, τότε πια κανείς δεν θα τολμᾷ να αντιλογήση στο σημεϊο, γιατί ο σημαινόμενος θα έχη καταφθάσει με όλοφάνερη την θεότητά του έναντίον εκείνων που Τόν άρνοϋνται. Τότε εκείνοι που προηγουμένως

Εἶχαν δεχθῇ τὸ σημεῖο θὰ δοξασθοῦν ἀπὸ αὐτὸν ποὺ ἐκεῖνο ὑποδήλωνε, ἐνῶ ἐκεῖνοι ποὺ ἀμφισβήτησαν τὸ σημεῖο θὰ καταδικασθοῦν ἀπὸ τὸν ὑποδηλωθέντα. Καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι τότε τὸ τέλος τῆς ἀντιλογίας, τὸ τέλος τῆς πλάνης, τὸ τέλος τῆς ἀμφιβολίας, τὸ τέλος τῆς ἀπιστίας, ἡ ἀρχὴ δὲ τῶν βραβείων καὶ τῶν στεφάνων. Αὐτὰ μακάρι ὅλοι μας νὰ τὰ ἐπιτύχουμε μὲ τὴν χάρι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, στὸν ὁποῖο ἀνήκει ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος στοὺς ἀτελεύτητους αἰῶνες. Ἀμήν.

Πηγή: <http://www.imaik.gr/>

ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΤΕ

**ΠΩΣ ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ ΤΗΝ ΒΟΗΘΕΙΑ ΣΑΣ
ΓΙΑ ΝΑ ΜΠΟΡΕΣΟΥΜΕ ΝΑ ΕΠΙΣΚΕΥΑΣΟΥΜΕ
ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.**

ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΑΣ

**ΓΙΑ ΝΑ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ
ΚΑΙ ΣΤΑ ΕΓΓΟΝΙΑ ΜΑΣ
ΤΟΝ ΚΑΘΕΔΡΙΚΟ
ΙΕΡΟ ΝΑΟ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΒΥΡΩΝΟΣ!**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΙΩΔΙΟΥ**ΛΑΜΠΡΟΥ ΣΚΟΝΤΖΟΥ Θεολόγου Καθηγητού**

Αποστολή της αγίας μας Εκκλησίας είναι να προσκαλεί κάθε άνθρωπο στη σωτηρία, παρέχοντας όλα εκείνα τα εφόδια, τα στοιχεία και τους τρόπους, που είναι απαραίτητα για την πραγματοποίησή της. Αυτή ως στοργική μητέρα προσφέρει άπειρες ευκαιρίες στα παιδιά της, προκειμένου να τα φέρει κοντά της και να τα σώσει. Ποια άλλωστε φυσική μητέρα δε θα έκανε τα πάντα προκειμένου να γλυτώσει τα παιδιά της από βέβαιο κίνδυνο και αφανισμό; Ο ενιαύσιος εορτολογικός κύκλος της Εκκλησίας μας είναι ένας πολύ καλός τρόπος να εισάγει τους πιστούς στο κλίμα της λυτρωτικής της διαδικασίας ώστε να κατανοήσουν την αναγκαιότητα της εν Χριστώ απολυτρώσεως.

Μια πολύ καλή τέτοια ευκαιρία, ίσως η καλλίτερη, είναι η κατανυκτική περίοδος του Τριωδίου, η οποία προσφέρει πλουσιότατο πεδίο πνευματικής δράσεως σε όσους έχουν τη διάθεση να νοιώσουν το απύθμενο βάθος του Θείου ελέους και να αισθανθούν το άμετρο μεγαλείο της Θείας κοινωνίας με την ανθρώπινη σχετικότητα και μηδαμινότητα. Είναι μια μοναδική πρόσκληση σε όσους θέλουν να συμμετάσχουν στην αγωνιστική διαδικασία αυτής της ιερής χρονικής περιόδου και να λάβουν τα πνευματικά έπαθλα ως επιβράβευση για την όποια προσπάθειά τους. Άλλωστε, σύμφωνα με τον άγιο Ισαάκ τον Σύρο, «η άσκηση είναι η μητέρα του αγιασμού» (Λόγος ΙΣΤ').

Η ιερή περίοδος του Τριωδίου αποτελεί το προπαρασκευαστικό χρονικό διάστημα πριν το Πάσχα, για την οντολογική προετοιμασία ημών των πιστών για την ύπατη και λαμπρότατη εορτή της Εκκλησίας μας. Για την ψυχοσωματική μας κάθαρση από όλους εκείνους τους ρίπους, που μολύνουν την ύπαρξή μας και μας καθιστούν οντότητες νοσηρές, έκπτωτες από την αυθεντικότητά μας. Η μετοχή μας στη φωτοφόρο πανήγυρη των πανηγύρεων απαιτεί προσωπική ανακαίνιση, ειδάλλως το ανέσπερο αναστάσιμο φως θα καταδείξει την ψυχική μας ρυπαρότητα και δε θα δυνηθούμε να γίνουμε κοινωνοί του Αναστάντος Λυτρωτή μας και θα μας αφήσουν ανέγγιχτους οι

άρρητες δωρεές της Αναστάσεως. Είναι ανάγκη, όπως μας παροτρύνει ο απόστολος Παύλος, να «μορφωθεί ο Χριστός» στην ύπαρξή μας (Γαλ.4,19)

Η μακρά περίοδος του Τριωδίου είναι για τη ζωή της Εκκλησίας μας, και ιδιαίτερα για την ορθόδοξη παράδοσή μας, το νοητό στάδιο πνευματικού αγώνα.. Οι άγιοι Πατέρες πήραν παραστατικές εικόνες από την θύραθεν πραγματικότητα για να εκφράσουν εκκλησιαστικούς όρους. Μια από αυτές είναι η εικόνα του σταδίου, ένας τόπος προσφιλής στους αρχαίους, με έντονα παραβολικά και διδακτικά στοιχεία. Όπως στα αθλητικά κοσμικά στάδια δεν παίρνουν μέρος όλοι οι άνθρωποι, παρά μόνο οι αθλητές, έτσι και στο νοητό στάδιο αγώνα του Τριωδίου παίρνουν μέρος μόνο οι αθλητές του Χριστού, όλοι εκείνοι που βρίσκονται αέναα σε εγρήγορση και αγωνιστικότητα και εισέρχονται στην αγία αυτή περίοδο να ξεπεράσουν τον αδύναμο πτωτικό εαυτό τους. Αντίθετα υπάρχουν έξω από το πνευματικό στάδιο πλήθος ανθρώπων οι οποίοι παίζουν το ρόλο των θεατών. Αυτοί ποτέ δε θα νοιώσουν τη χαρά της προκρίσεως και τις τιμές της νίκης

Ο πνευματικός αγώνας δεν είναι αγώνας χωρίς κανόνες και μεθοδολογία, όπως ακριβώς και οι αγώνες στα κοσμικά στάδια. Πνευματικός αγώνας χωρίς αρχές, κανόνες και συγκεκριμένες μεθοδολογίες είναι ανώφελος, ίσως και επιζήμιος. Οι άγιοι Πατέρες δημιούργησαν στο διάβα των αιώνων προϋποθέσεις γόνιμου πνευματικού αγώνα. Η αρχή είναι ήπια. Έτσι το χρονικό διάστημα από την Κυριακή του Τελώνου και του Φαρισαίου έως την Κυριακή της Τυρινής ονομάζεται προπαρασκευαστική περίοδος του Τριωδίου, διότι έχει χαρακτήρα εισαγωγικό. Τα γεγονότα, οι εορτές και οι λειτουργικές ακολουθίες είναι τέλεια συνδυασμένες ώστε

να αποτελούν για τον αγωνιζόμενο πιστό τον πολύτιμο κανονισμό και σύμβουλο ώστε ο πνευματικός του αγώνας να είναι καρποφόρος.

Η ανάγνωση της ομώνυμης ευαγγελικής περικοπής την Κυριακή του Τελώνου και Φαρισαίου (Λουκ.18,10-14), διδάσκει την αποφυγή του ψυχοκτόνου πάθους της υπερηφάνειας και την άσκηση της αρετής της ταπείνωσης. διότι κατά τον άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή: «αρχή πάντων των

παθών είναι η φιλαυτία, τέλος δε η υπερηφάνια» (Περί αγάπης Κεφάλαια Εκατοντάς Τρίτη, νζ'). Αυτό έχει μεγάλη σημασία, διότι ο άνθρωπος πρέπει να ξεκινήσει από αυτό το σημείο του πνευματικού του αγώνα. Αν δεν αποβάλει την υπερηφάνεια δεν θα μπορέσει ποτέ να τελεσφορήσει ο αγώνας του, όσο μεγάλος και αν είναι.

Αφού ο πιστός αισθανθεί την ανάγκη της ταπεινότητας, το επόμενο στάδιο είναι να μάθει για την άμετρη αγάπη του Θεού. Έτσι την επόμενη Κυριακή διαβάζεται στους ναούς η περικοπή του ασώτου υιού (Λουκ.15,11-33). Η αίσθηση της άμετρης θείας αγάπης προϋποθέτει την προσωπική ταπείνωση μπροστά στο θείο μεγαλείο.

Μετά από αυτό πρέπει να συνειδητοποιήσει ο πιστός ότι ο Θεός δεν μόνο πολυέλαιος, αλλά και δίκαιος. Έτσι η Κυριακή των Απόκρεω είναι αφιερωμένη στη Μεγάλη Κρίση και γι' αυτό διαβάζεται μάλιστα η ευαγγελική περικοπή της φοβερής Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου (Ματθ.25,31-46), για να καταλάβει ο πιστός πως η θύρα του Παραδείσου θα ανοίξει μόνο για εκείνους που λαχταρούν τη σωτηρία και έχουν τη διάθεση να αγωνιστούν γι' αυτή.

Η επόμενη Κυριακή της Τυρινής είναι αφιερωμένη στην ενθύμηση του φοβερού γεγονότος της εκδιώξεως των πρωτοπλάστων από τον παράδεισο της τρυφής. Διαβάζεται η ευαγγελική περικοπή που αναφέρεται στη νηστεία, στην προσευχή και στον τρόπο διαχείρισης των υλικών αγαθών (Ματθ.6,19-22). Η ψυχοσωματική νηστεία είναι η εθελούσια αποχή από ψυχοκτόνα πάθη και από βλαβερές για το σώμα τροφές. Η ψυχοσωματική κάθαρση για να είναι θεάρεστη και επωφελής για τον ασκούμενο πιστό, είναι απαραίτητο να γίνεται με διακριτικότητα και χωρίς επιδειξιμανία. Η νηστεία είναι αυστηρά προσωπική υπόθεση και αφορά μόνο τον ίδιο. Το ίδιο και η προσωπική προσευχή. Η συσσώρευση πλούτου, πέρα από τις πραγματικές μας ανάγκες, είναι παράγων ανασταλτικός για την πνευματική μας προαγωγή. Η προσκόλληση στα υλικά αγαθά και η απολυτοποίησή τους μπορεί να μας στερήσει τη σωτηρία. Τα πάσης φύσεως αγαθά ανήκουν στο Θεό και ως εκ τούτου εμείς είμαστε απλοί διαχειριστές αυτών. Τα περισσεύματα ανήκουν στους συνανθρώπους. Ο

πρώτος παράδεισος χάθηκε εξ' αιτίας της κακής χρήσης των υλικών αγαθών, ο δεύτερος παράδεισος μπορεί να ανακτηθεί με την καλή χρήση αυτών!

Εισερχόμενοι στην Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή, ξεκινάει πιο έντονος ο αγώνας, με νηστεία, προσευχή, μελέτη των αγίων Γραφών, περισυλλογή και κυρίως μετοχή στη μυστηριακή και λειτουργική ζωή της Εκκλησίας μας. Δεν υπάρχουν περιθώρια χαλάρωσης του αγώνα και υποχωρήσεις μπροστά στα μύρια εμπόδια που εσκεμμένα μας βάζει στο δρόμο μας ο διάβολος. Κατά τον άγιο Μακάριο τον Αιγύπτιο: «Μύρια τω αντικειμένω πεπραγμάτευται, της ελπίδος ημάς αποσπάν και της εις Χριστόν αγάπης μηχανωμένω» (Εις τους Ν' Λόγους, ρμζ"). Ο αγωνιστής πιστός γνωρίζει πως η όποια ψυχική και σωματική κόπωση είναι παγίδα του πονηρού και πρέπει να παραθεωρηθεί. Η αγία μας Εκκλησία μας δείχνει το δρόμο και μας επικουρεί. Πρέπει να γνωρίζουμε πως «Α υποφέροντες εν υπομονή πολλή, τονίζει ο άγιος Συμεών ο νέος Θεολόγος, μιμούμεθα του Χριστού τα παθήματα, δοξάζομεν δε δι' αυτών τον Πατέρα ημών και Θεόν, ως υιοί αυτού χάριτι και συγκληρονόμοι Χριστού» (Κεφ. Πρακτικά και Θεολογικά, ρα'). Αυτή είναι η ουσία της ορθοδόξου ασκήσεως.

Η Καθαρά Δευτέρα, ως η πρώτη ημέρα της Μεγάλης Τεσσαρακοστής έχει χαρακτήρα αυστηρότατης νηστείας, για να κατανοήσει ο πιστός ότι εισέρχεται στην Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Η αποχή από ζωικές και λιπαρές τροφές είναι απαραίτητη

στον πνευματικό αγώνα, διότι αυτές προξενούν στον ανθρώπινο οργανισμό υλόφρονα διάθεση και χαύνωση, παράγοντες λίαν επιζήμιους στην ψυχική καλλιέργεια. «Καθαρθήναι ουν βουλήθητι δια πόνων» παραγγέλλει ο όσιος Νικήτας Στηθάτος (Τρίτη Γνωστικών Κεφαλαίων Εκατοντάς, η').

Η πρώτη Κυριακή των Νηστειών είναι αφιερωμένη σε ένα πολύ σημαντικό γεγονός για την Εκκλησία μας. Εορτάζεται λαμπρά η αναστύλωση των Ιερών Εικόνων, η οποία σήμανε την οριστικοποίηση του Δόγματος και τον θρίαμβο της Ορθοδοξίας. Καλείται ο αγωνιζόμενος πιστός να κατανοήσει πως ο πνευματικός του αγώνας δεν είναι αυτονομημένος από την αλήθεια και τη ζωή

της Εκκλησίας. Πως η αποκαλυμμένη αλήθεια, όπως τη διασώζει η Εκκλησία, είναι προϋπόθεση για τη σωτηρία του.

Η δεύτερη Κυριακή των Νηστειών είναι αφιερωμένη σε μια μεγάλη πατερική μορφή της Εκκλησίας μας: τον άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά, ο οποίος έζησε και έδρασε σε μια δύσκολη ιστορική περίοδο για την Εκκλησία μας. Ο άγιος Γρηγόριος συνδύασε δύο πράγματα: τον προσωπικό του αγώνα για κάθαρση και αγιότητα και τον εκκλησιαστικό του αγώνα για τη διάσωση της σώζουσας αλήθειας και παραδόσεως, από τους καινοτόμους δυτικούς λεγομένους «βαρλαμιστές». Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς προβάλλεται, την αγία αυτή περίοδο, ως πρότυπο αγωνιστή ασκητή και υπερασπιστή της γνήσιας αυτοσυνειδησίας της Εκκλησίας του Χριστού.

Η τρίτη Κυριακή των Νηστειών είναι αφιερωμένη στην προσκύνηση του Τιμίου Σταυρού και την άντληση δύναμης από αυτόν για τη συνέχιση του καλού αγώνα. Ο Τίμιος Σταυρός, ο «της εγέρσεως Χριστού τας αυγάς φωτοβολών», είναι το κατ' εξοχήν σύμβολο του Χριστού, το οποίο αγιάζει τους πιστούς και ταυτόχρονα τους δείχνει το δρόμο του αγώνα και του μαρτυρίου, ως τη μόνη ατραπό της σωτηρίας τους. Ο θρίαμβος της αναστάσεως προϋποθέτει απαραίτητα τη σταύρωση.

Η τετάρτη Κυριακή των Νηστειών είναι αφιερωμένη σε μια άλλη μεγάλη ασκητική προσωπικότητα της Εκκλησίας μας, τον άγιο Ιωάννη το Συγγραφέα του περιφήμου βιβλίου «Κλίμαξ», το οποίο αποτελεί για χίλια πεντακόσια περίπου χρόνια ως το σπουδαιότερο εγχειρίδιο και οδηγός πνευματικού αγώνα. Ο μεγάλος ασκητής με την καταπληκτική ψυχογνωστική τέχνη του ιεραρχεί κλιμακωτά την απόκτηση αρετών, οδηγώντας σταδιακά τον αγωνιζόμενο πιστό σε υψηλά πνευματικά δώματα. Ο νους μόνο «διά του άρματος των θείων αρετών ανέρχεται προς αιθέριον ύψος».

Η πέμπτη Κυριακή των Νηστειών είναι αφιερωμένη στο κατ' εξοχήν σύμβολο μετάνοιας, στην αγία Μαρία την Αιγυπτία, την πρώτην διαβόητη πόρνη του λιμανιού της Αλεξάνδρειας, η οποία δια της ευλογημένης μετανοίας όχι μόνο ξεπέρασε το βόρβορο της αμαρτίας, αλλά αξιώθηκε να φτάσει σε

ασύλληπτα ύψη αγιότητας. Η σεπτή και άγια μορφή της διδάσκει τον κάθε πιστό πως η μετάνοια είναι ο θεόδοτος τρόπος να γίνει και ο πιο αμαρτωλός άνθρωπος άγιος και κατά χάριν Θεός!

Η Αγία μας Εκκλησία μας καλεί όλους μας να μπούμε στο νοητό στάδιο του Τριωδίου και να αγωνιστούμε. Δεν έχει σημασία αν θα πρωτεύσουμε ή όχι. Σημασία έχει ότι θα τρέξουμε τον τραχύ και δύσκολο δρόμο των αρετών, ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα. Ας είναι έστω αυτό μόνο η αρχή. Η συμμετοχή μας όμως προϋποθέτει την έκδυση του φορτικού και ρυπαρού κοσμικού μας χιτώνα. Πρέπει με άλλα λόγια να αποβάλλουμε την κοσμική μας βιωτή και νοοτροπία, διότι αυτές ποδηγετούν την πνευματική μας πορεία και αναστέλλουν κάθε διάθεση για αγώνα. Είναι ανάγκη να αποκωλυθούμε από τον όζοντα βάλτο της αμαρτωλής ζωής και να βαδίσουμε το

δρόμο της αρετής. Δεν είναι εύκολη αυτή η απόφαση, διότι οι αμαρτωλές μας έξεις έχουν αποκτήσει βαθιές ρίζες στον κοσμικό τρόπο ζωής, ο οποίος αντιστρατεύεται το θέλημα του Θεού και κατά συνέπεια το πραγματικό συμφέρον μας. Κατά τον άγιο

Ισαάκ το Σύρο: «ο κόσμος μοιάζει με πόρνη, η οποία δια του κάλλους της έλκει στον πόθο της και παγιδεύει όλους εκείνους που προσβλέπουν προς αυτή» (Λόγος ΠΕ'). Όμως με προσευχή και ατσαλένια θέληση μπορούμε να κάνουμε την πιο μεγάλη υπέρβαση και επανάσταση στη ζωή μας: Να χαράξουμε την νέα ουρανοδρόμο πορεία μας. Αυτή την ευκαιρία μας προσφέρει αυτή η ευλογημένη περίοδος του Τριωδίου. Ας την εκμεταλλευτούμε...

Στην ανηφοριά...

Όσο προχωράς πιο πολύ στην αρετή ίσως καταλάβεις ότι δεν σε ακολουθούν και πολλοί. Μπορεί να καταλήξεις και μόνος.

Δεν νιώθεις όμως μόνος κι ας είναι ο δρόμος σου για λίγους. Δεν νιώθεις μόνος γιατί δεν είσαι.

Μπορεί η ανηφοριά να σε προκαλεί πόνο. Μπορεί η ανηφοριά να ζορίζει την καρδιά σου. Όμως δεν είσαι μόνος.

Έχεις μαζί σου φίλους καθάριους, ταπεινούς. Φίλους που μπορεί να μην βλέπεις όμως ακούς το κάλεσμα τους. Ένα κάλεσμα που έρχεται από πιο ψηλά. Σε καλούν να μην διστάσεις τώρα. Σου λένε να μην κοιτάξεις πίσω. Σου δίδουν αεράκι δροσερό, νερό καθαίο. Σου σκαλίζουν σκαλοπάτια στους βράχους των πειρασμών.

Και έτσι συνεχίζεις.

Συνεχίζεις να ανεβαίνεις με μπαστούνι την ταπείνωση, με ένδυμα την άσκηση, με πνεύμονες γεμάτους πνοές «ευχής», με μάτια ποτισμένα με την

αλμύρα των δακρύων σου, με μια σαράβαλη καρδιά χτυπημένη με έρωτες και «θέλω», με ρυτίδες μιας παιδικής αθωότητας που εγίνηκε πείρα στα σοκάκια των ψεύτικων υποσχέσεων.

Βαδίζεις στην ανηφοριά προς το σπίτι της Αγάπης...και όμως δεν θα την βρεις εκεί.

Σε βρήκε Αυτή στον δρόμο... Αυτή σε οδηγεί, Αυτή είναι η ανηφοριά, Αυτή είναι που κάνει την μοναξιά σου να μοιάζει με πανηγύρι κοινωνίας... Και βαδίζεις στην ανηφοριά. Και βαδίζεις στα δύσκολα μονοπάτια της Αγάπης. Δεν σε αναγκάζει κανείς. Εσύ «ανάγκασες» την ζωή να σου κάνει την χάρη και να σου την γνωρίσει. Να σου γνωρίσει την ανηφοριά που οδηγεί στην Λευτεριά σου, που είναι η Λευτεριά σου...που είναι η Αγάπη σου, κι ας χάσεις τα πάντα, κι ας χαθείς γιατί τότε ξέρεις ότι θα σου χαριστούν τα πάντα δια πάντα. Κι αν σκεφτείς τί θα βρεις στο τέλος της ανηφοριάς, μην το σκεφτείς. Γιατί το τέλος της κανείς δεν το βρήκε και ούτε θα το βρεί...

αρχιμ.Πάυλος Παπαδόπουλος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ

Ακούστε
τον διαδικτυακό
ραδιοφωνικό σταθμό
της Ενορίας
Αγίας Τριάδος
Βύρωνος

www.agiatriadavyrona.gr

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ: π. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ
210-76.60.859

Smartphones και tablets προκαλούν...

Οι δερματολόγοι προειδοποιούν ότι το συνεχές σκύψιμο πάνω από την οθόνη χαλαρώνει το δέρμα και σακουλιάζει τα μάγουλα

Ρυτίδες γύρω από το λαιμό και σακούλιασμα του δέρματος στα μάγουλα, από το συνεχές σκύψιμο πάνω από τις οθόνες, προκαλεί η συχνή χρήση «έξυπνων» κινητών τηλεφώνων (smartphones) και υπολογιστών - ταμπλετών (tablets), όπως υποστηρίζουν Βρετανοί δερματολόγοι, πράγμα που δεν θα ευχαριστήσει τις νεαρές γυναίκες. Η νέα προειδοποίηση ακολουθεί άλλες ότι οι φορητές ηλεκτρονικές συσκευές, ιδίως όταν χρησιμοποιούνται τα βράδια, δυσκολεύουν τον ύπνο.

Οι δερματολόγοι προειδοποιούν ότι το συνεχές σκύψιμο πάνω από την οθόνη χαλαρώνει το δέρμα και σακουλιάζει τα μάγουλα, δημιουργώντας ιδίως μια χαρακτηριστική ρυτίδα πάνω από την κλείδα. Η κατάσταση αυτή συναντάται κυρίως σε άτομα 18 έως 39 ετών, που διαθέτουν κατά μέσο όρο τρεις ψηφιακές συσκευές και σκύβουν πάνω από την οθόνη τους γύρω στις 150 φορές την ημέρα.

Ο δερματολόγος δρ Κρίστοφερ Ρόουλαντ της Κλινικής του Λονδίνου, σύμφωνα με τη βρετανική «Τέλεγκραφ», δήλωσε ότι «το πρόβλημα των

ρυτίδων και το σακούλιασμα στα μάγουλα και τον λαιμό κάποτε άρχιζε στο τέλος της μέσης ηλικίας, όμως κατά την τελευταία δεκαετία έχει γίνει πια πρόβλημα μιας γενιάς νέων γυναικών».

Ενώ παλιότερα οι γυναίκες ανησυχούσαν κυρίως για τις ρυτίδες από το στόμα τους και πάνω, οι δερματολόγοι επισημαίνουν ότι, εξαιτίας της νέας τεχνολογίας, το πρόβλημα έχει πια επεκταθεί στο κάτω μέρος του προσώπου, στον λαιμό και στο πάνω μέρος του στήθους. Η συχνή χρήση οθονών έρχεται να προστεθεί στην φυσιολογική φθορά, στην μείωση της ελαστικότητας και στη χαλάρωση του δέρματος με το πέρασμα του χρόνου.

Όπως είπε ο Κρίστοφερ Ρόουλαντ, οι γυναίκες συνήθως εστιάζουν την προσοχή τους στο πρόσωπό τους και όχι στην περιοχή του λαιμού τους, όμως η τελευταία, εκτός του ότι είναι συνεχώς εκτεθειμένη στον ήλιο (λόγω και της μόδας), δέχεται επίσης πρόσθετες πιέσεις, όσο περισσότερο μια γυναίκα κοιτάζει χαμηλά σε κάποια οθόνη.

Μάλιστα, η εταιρεία καλλυντικών Ιβ Σεν Λοράν ισχυρίζεται ότι δημιούργησε την πρώτη κρέμα (Yves Saint Laurent Forever Youth Liberator Y.Shape Concentrate) που είναι κατάλληλη για το νέο «τεχνολογικό» πρόβλημα του δέρματος, περιέχοντας ένα νέο μόριο που βοηθά το δέρμα να διατηρήσει την ελαστικότητά του. Το δέρμα γίνεται ολοένα λιγότερο ελαστικό όσο περνάει ο χρόνος, καθώς μειώνεται η παραγωγή κολλαγόνου.

ΧΑΙΡΕ ΝΥΜΦΗ ΑΝΥΜΦΕΥΤΕ

Πως δημιουργήθηκε ο "Ακάθιστος Ύμνος";

Ακάθιστος ύμνος επικράτησε να λέγεται ένας ύμνος «Κοντάκιο» της Ορθόδοξης Εκκλησίας, προς τιμήν της Υπεραγίας Θεοτόκου, από την όρθια στάση, που τηρούσαν οι πιστοί κατά τη διάρκεια της ψαλμωδίας του.

Οι πιστοί έψαλλαν τον Ακάθιστο ύμνο όρθιοι, υπό τις συνθήκες που θεωρείται ότι εψάλη για πρώτη φορά, ενώ το εκκλησίασμα παρακολουθούσε όρθιο κατά την ακολουθία της γιορτής του Ευαγγελισμού, με την οποία συνδέθηκε ο ύμνος.

Ψάλλεται ενταγμένος στο λειτουργικό πλαίσιο της ακολουθίας του Μικρού Αποδείπνου, σε όλους τους Ιερούς Ναούς, τις πέντε πρώτες Παρασκευές της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, τις πρώτες τέσσερις τμηματικά, και την πέμπτη ολόκληρος.

Είναι ένας ύμνος που αποτελείται από προοίμιο και 24 οίκους (στροφές) σε ελληνική αλφαβητική ακροστιχίδα, από το Α ως το Ω (κάθε οίκος ξεκινά με το αντίστοιχο κατά σειρά ελληνικό γράμμα), και είναι γραμμένος πάνω στους κανόνες της ομοτονίας, ισοσυλλαβίας και εν μέρει της ομοιοκαταληξίας.

Θεωρείται ως ένα αριστούργημα της βυζαντινής υμνογραφίας, η γλώσσα του είναι σοβαρή και ποιητική και είναι εμπλουτισμένος από κοσμητικά επίθετα και πολλά σχήματα λόγου (αντιθέσεις, μεταφορές, κλπ).

Το θέμα του είναι η εξύμνηση της ενανθρώπισης του Θεού μέσω της Θεοτόκου, πράγμα που γίνεται με πολλές εκφράσεις χαράς και αγαλλίασης, οι οποίες του προσδίδουν θριαμβευτικό τόνο

Κατά το έτος 626 μ. Χ., και ενώ ο Αυτοκράτορας Ηράκλειος μαζί με το βυζαντινό στρατό είχε εκστρατεύσει κατά των Περσών, η Κωνσταντινούπολη πολιορκήθηκε αιφνίδια από τους Άβαρους. Οι Άβαροι απέρριψαν κάθε πρόταση εκεχειρίας και την 6η Αυγούστου κατέλαβαν την Παναγία των Βλαχερνών. Σε συνεργασία με τους Πέρσες ετοιμάζονταν για την τελική

επίθεση, ενώ ο Πατριάρχης Σέργιος περιέτρεχε τα τείχη της Πόλης με την εικόνα της Παναγίας της Βλαχερνίτισσας και ενθάρρυνε το λαό στην αντίσταση.

Τη νύχτα εκείνη, φοβερός ανεμοστρόβιλος, που αποδόθηκε σε θεϊκή επέμβαση, δημιούργησε τρικυμία και κατάστρεψε τον εχθρικό στόλο, ενώ οι αμυνόμενοι προξένησαν τεράστιες απώλειες στους Αβάρους και τους Πέρσες, οι οποίοι αναγκάστηκαν να λύσουν την πολιορκία και να αποχωρήσουν άπρακτοι.

Στις 8 Αυγούστου, η Πόλη είχε σωθεί από τη μεγαλύτερη, ως τότε, απειλή της ιστορίας της. Ο λαός, θέλοντας να πανηγυρίσει τη σωτηρία του, την οποία απέδιδε σε συνδρομή της Θεοτόκου, συγκεντρώθηκε στο Ναό της Παναγίας των Βλαχερνών. Τότε, κατά την παράδοση, όρθιο το πλήθος έψαλλε τον από τότε λεγόμενο «Ακάθιστο Ύμνο», ευχαριστήρια ωδή προς την υπέρμαχο στρατηγό του Βυζαντινού κράτους, την Παναγία, αποδίδοντας τα «νικητήρια» και την ευγνωμοσύνη του «τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ».

Κατά την επικρατέστερη άποψη, δεν ήταν δυνατό να συνετέθη ο ύμνος σε μία νύκτα. Μάλλον είχε συντεθεί νωρίτερα και μάλιστα θεωρείται ότι ψαλλόταν στο συγκεκριμένο ναό, στην αγρυπνία της 15ης Αυγούστου κάθε χρόνου. Απλώς, εκείνη την ημέρα ο ύμνος εψάλη «ὀρθοστάδην», ενώ αντικαταστάθηκε το ως τότε προοίμιο («Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς λαβὼν ἐν γνῶσει»), με το ως σήμερα χρησιμοποιούμενο «Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια», το οποίο έδωσε τον δοξολογικό και εγκωμιαστικό τόνο, στον ως τότε διηγηματικό και δογματικό ύμνο.

Σύμφωνα, όμως, με άλλες ιστορικές πηγές, ο Ακάθιστος Ύμνος συνδέεται και με άλλα παρόμοια γεγονότα, όπως τις πολιορκίες και τη σωτηρία της Κωνσταντινούπολης επί των Αυτοκρατόρων Κωνσταντίνου του Πωγωνάτου (673), Λέοντος του Ισαύρου (717-718) και Μιχαήλ Γ΄ (860).

Δεδομένων των τότε ιστορικών συνθηκών (εικονομαχική έριδα, κλπ.), δεν θεωρείται απίθανο, η Παράδοση να έχει αλλοιώσει την ιστορική πραγματικότητα, με αποτέλεσμα να καθίσταται πολύ δύσκολο να λεχθεί μετά βεβαιότητας ποιο ήταν το ιστορικό περιβάλλον της δημιουργίας του Ύμνου.

Σε όλη τη χειρόγραφη παράδοση, ο ύμνος φέρεται ως ανώνυμος, ενώ ο Συναξαριστής που τον συνδέει με τα γεγονότα του Αυγούστου του 626 δεν αναφέρει ούτε το χρόνο της σύνθεσής του, ούτε τον μελωδό του. Το περιεχόμενό του πάντως απηχεί τις δογματικές θέσεις της Γ΄ Οικουμενικής Συνόδου, που συνήλθε στην Έφεσο, στη βασιλική της Θεοτόκου, το 431 από τον Αυτοκράτορα Θεοδόσιο Β΄.

Σε αυτήν συμμετείχαν 200 επίσκοποι, ανάμεσα στους οποίους ο Άγιος Κύριλλος Αλεξάνδρειας. Καταδίκασε τις διδαχές του Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως Νεστόριου, ο οποίος υπερτόνιζε την ανθρώπινη φύση του Ιησού έναντι της θείας, υποστηρίζοντας ότι η Μαρία γέννησε τον άνθρωπο Ιησού και όχι τον Θεό. Η Σύνοδος διακήρυξε ότι ο Ιησούς είναι τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος, με πλήρη ένωση των δύο φύσεων και απέδωσε επίσημα στην Παρθένο Μαρία τον τίτλο «Θεοτόκος».

Επομένως, η χρονολογία σύγκλησής της, το 431, αποτελεί μία σταθερή ημερομηνία, καθώς είναι σίγουρο ότι ο ύμνος δεν είχε συντεθεί νωρίτερα. Από την άλλη, κάποιοι ερευνητές θεωρούν ότι από το περιεχόμενό του συνάγεται ότι ο ύμνος αναφέρεται σε κοινό εορτασμό του Ευαγγελισμού και των Χριστουγέννων, εορτές οι οποίες χωρίστηκαν κατά τη βασιλεία του Ιουστινιανού (527-565), πράγμα που, αν ισχύει, αφενός σημαίνει ότι ο ύμνος γράφτηκε το αργότερο επί Ιουστινιανού, αφετέρου ενισχύει την άποψη ότι προϋπήρχε των γεγονότων του 626.

Η παράδοση, όμως, αποδίδει τον Ακάθιστο ύμνο στο μεγάλο βυζαντινό υμνογράφο του 6ου αιώνα, Ρωμανό τον Μελωδό. Την άποψη αυτή υποστηρίζουν πολλοί ερευνητές, οι οποίοι θεωρούν ότι οι εκφράσεις του ύμνου, η γενικότερη ποιητική του αρτιότητα και δογματική του πληρότητα δεν μπορούν παρά να οδηγούν στον Ρωμανό.

Ακόμη, σε κώδικα του 13ου αιώνα υπάρχει μεταγενέστερη σημείωση, του 16ου αιώνα, η οποία αναφέρει τον Ρωμανό ως ποιητή του ύμνου. Όμως, η άποψη αυτή αντικρούεται από πολλούς μελετητές, που βρίσκουν στη δομή, στο ύφος και το περιεχόμενό του πολλά στοιχεία μετά την εποχή του Ρωμανού.

Κατά μία άποψη, ο ύμνος ψάλθηκε καλοκαίρι, στη γιορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, και μάλλον αργότερα μεταφέρθηκε στο Σάββατο της Ε΄ εβδομάδος των νηστειών, ίσως από τους εικονόφιλους μοναχούς του Στουδίου. Έτσι πλησίασε τη γιορτή του Ευαγγελισμού. Είναι, δε, ενδεχόμενο σε αυτή τη μεταφορά, και πάλι για λόγους σχετικούς με την Εικονομαχία, να αλλοιώθηκε

και το ιστορικό του Συναξαριστή, και από το 728, που αυτοκράτορας ήταν ο εικονομάχος Λέων Γ΄ Ίσαυρος, να μεταφέρθηκε στο 626, στα χρόνια του Ηρακλείου, ο οποίος πολεμούσε τους Πέρσες για να επανακτήσει τον Τίμιο Σταυρό. Επιπλέον υπάρχουν και άλλες δύο εκδοχές για το πρόσωπο του μελωδού του Ακάθιστου Ύμνου.

Η μία εκδοχή αναφέρει το όνομα του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Γερμανού Α΄ (715-730), ο οποίος έζησε τα γεγονότα της θαυμαστής λύτρωσης της Κωνσταντινούπολης από την πολιορκία της από τους Άραβες το 718, επί Αυτοκράτορος Λέοντος του Ισαύρου.

Η εκδοχή αυτή βασίζεται στο γεγονός, ότι μία λατινική μετάφραση του ύμνου, η οποία έγινε γύρω στο 800 από τον επίσκοπο Βενετίας Χριστόφορο, τον αναφέρει ως δημιουργό του ύμνου. Η άλλη εκδοχή που υποστηρίζεται βασίζεται σε μια παλαιά αχρονολόγητη εικόνα του Ευαγγελισμού στο παρεκκλήσιο του Αγίου Νικολάου της ονομαστής μονής του Αγίου Σάββα στα Ιεροσόλυμα, όπου εικονίζεται και ένας μοναχός, ο οποίος κρατάει ένα ειλητάριο που γράφει «Άγγελος πρωτοστάτης ούρανόθεν επέμφθη» (αρχή του α΄ οίκου του Ακάθιστου ύμνου).

Στο κεφάλι του μοναχού αυτού γράφει «ο άγιος Κοσμάς». Πρόκειται για τον Κοσμά τον Μελωδό, ο οποίος έζησε και αυτός τα γεγονότα του 718, καθώς απεβίωσε το 752 ή 754. Άλλες, λιγότερο πιθανές απόψεις θεωρούν ως μελωδό του ύμνου τον Πατριάρχη Σέργιο, τον ιερό Φώτιο, τον Απολινάριο τον Αλεξανδρέα, τον Μητροπολίτη Νικομήδειας Γεώργιο Σικελιώτη, τον Γεώργιο Πισίδη, και άλλους, που έζησαν από τον Ζ΄ μέχρι τον Θ΄ αιώνα.

Βέβαιο, είναι πάντως, ότι οι ειρμοί του Κανόνα του Ακάθιστου Ύμνου είναι έργο του Ιωάννου Δαμασκηνού (676-749), ενώ τα τροπάρια του Ιωσήφ Ξένου του Υμνογράφου. Γενικό θέμα του ύμνου είναι ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου, ο οποίος πηγάζει από την Αγία Γραφή και τους Πατέρες της Εκκλησίας και περιγράφει τα ιστορικά γεγονότα, αλλά προχωρεί και σε θεολογική και δογματική ανάλυσή τους.

Ο πρώτοι δώδεκα οίκοι του (Α-Μ) αποτελούν το ιστορικό μέρος. Εκεί εξιστορούνται τα γεγονότα από τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου μέχρι την Υπαπαντή, ακολουθώντας τη διήγηση του Ευαγγελιστή Λουκά. Αναφέρεται ο Ευαγγελισμός (Α, Β, Γ, Δ), η επίσκεψη της εγκύου Παρθένου στην Ελισάβετ (Ε), οι αμφιβολίες του Ιωσήφ (Ζ), η προσκύνηση των ποιμένων (Η) και των Μάγων (Θ, Ι, Κ), η Υπαπαντή (Μ) και η φυγή στην Αίγυπτο (Λ), η οποία είναι η μόνη που έχει ως πηγή το απόκρυφο πρωτευαγγέλιο του Ψευδο-Ματθαίου.

Οι τελευταίοι δώδεκα (Ν-Ω) αποτελούν το θεολογικό ή δογματικό μέρος, στο οποίο ο μελωδός αναλύει τις βαθύτερες θεολογικές και δογματικές προεκτάσεις της Ενανθρώπισης του Κυρίου και το σκοπό της, που είναι η σωτηρία των πιστών.

Ο μελωδός βάζει στο στόμα του αρχαγγέλου, του εμβρύου Προδρόμου, των ποιμένων, των μάγων και των πιστών τα 144 συνολικά «Χαῖρε», τους Χαιρετισμούς προς τη Θεοτόκο, που αποτελούν ποιητικό εμπλουτισμό του χαιρετισμού του Γαβριήλ («Χαῖρε Κεχαριτωμένη»), που αναφέρει ο Ευαγγελιστής Λουκάς (Λουκ. α' 28).

Στα μοναστήρια, αλλά και στη σημερινή ενορία και παλαιότερα κατά τα διάφορα Τυπικά, υπάρχουν και άλλα λειτουργικά πλαίσια για την ψαλμωδία του ύμνου. Η ακολουθία του όρθρου, του εσπερινού, της παννυχίδος ή μιας ιδιόρρυθμης Θεομητορικής Κωνσταντινουπολιτικής ακολουθίας, την πρεσβεία. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, σε ένα ορισμένο σημείο της κοινής ακολουθίας γίνεται μια παρεμβολή. Ψάλλεται ο κανών της Θεοτόκου και ολόκληρο ή τμηματικά το κοντάκιο και οι οίκοι του Ακαθίστου.

Ο Ακάθιστος Ύμνος συνδέθηκε με τη Μεγάλη Τεσσαρακοστή, προφανώς, εξ αιτίας ενός άλλου καθαρώς λειτουργικού λόγου. Μέσα στην περίοδο της Νηστείας εμπίπτει πάντοτε η μεγάλη γιορτή του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου. Είναι η μόνη μεγάλη γιορτή, που λόγω του πένθιμου χαρακτήρα της Τεσσαρακοστής, στερείται προεορτίων και μεθεορτίων. Αυτήν ακριβώς την έλλειψη έρχεται να καλύψει η ψαλμωδία του Ακαθίστου, τμηματικά κατά τα

απόδειπνα των Παρασκευών και ολόκληρος κατά το Σάββατο της Ε΄ εβδομάδας.

Το βράδυ της Παρασκευής και το Σάββατο είναι μέρες που μαζί με την Κυριακή είναι οι μόνες μέρες των εβδομάδων των Νηστειών, κατά τις οποίες επιτρέπεται ο γιορτασμός χαρμόσυνων γεγονότων, και στις οποίες, μετατίθενται οι γιορτές της εβδομάδας.

Σύμφωνα με ορισμένα Τυπικά, ο Ακάθιστος Ύμνος ψαλλόταν πέντε μέρες πριν τη γιορτή του Ευαγγελισμού και κατά άλλα τον όρθρο της μέρας της γιορτής.

Κοντάκιο: Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου Θεοτόκε. Ἄλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοι • Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε».

Πηγές: Φουντούλη, Ι., Λογική Λατρεία (Αποστολική Διακονία Εκκλησίας Ελλάδος, 1997)·

Ίδρυμα Μείζονος Ελληνισμού·

Ιστοτόπος Εκκλησίας Ελλάδος. της Δρ Ελένης Ρωσσίδου-Κουτσού, Φιλολόγου-Βυζαντινολόγου.

ΕΝΟΡΙΑΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2015

ΙΕΡΑ ΑΓΡΥΠΝΙΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ 2015

ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ

Ευχαριστούμε θερμα τον Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη μας **κ.κ. Δανιήλ**, που από την πρώτη στιγμή αγκάλιασε και στήριξε την έκδοση του Ψηφιακού Περιοδικού της Ενορίας μας.